

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΣΚΑΛΙ

Εἰς τὸν Θεόκριτο παρεπονεῖτο
 μιά μέρα ὁ νέος ποιητὴς Εὐμένης.
 «Τώρα δύο χρόνια πέρασαν ποῦ γράφω
 Κ' ἓνα εἰδύλλιο ἔκαμα μονάχα.
 Τὸ μόνο τέλειόν μου εἶναι.
 Ἄλλοίμονον, εἶν' ὑψηλὴ, τὸ βλέπω,
 πολὺ ὑψηλὴ τῆς Ποίησις ἢ σκάλα.
 Κι' ἀπ' τὸ σκαλί τὸ πρῶτο ἐδῶ ποῦ εἶμαι
 ποτὲ δὲν θ' ἀναιθῶ ὁ δυστυχισμένος».
 Εἶπ' ὁ Θεόκριτος: «Αὐτὰ τὰ λόγια
 ἀνάρμοστα καὶ βλασφημίαις εἶναι.
 Κι' ἂν εἶσαι στὸ σκαλί τὸ πρῶτο, πρέπει
 νᾶσαι ὑπερήφανος κ' εὐτυχισμένος.
 Ἐδῶ ποῦ ἔφθασες, λίγο δὲν εἶναι
 Τόσο ποῦ ἔκαμες, μεγάλη δόξα.
 Κι' αὐτὸ ἀκόμη τὸ σκαλί τὸ πρῶτο
 πολὺ ἀπὸ τὸν κοινὸ τὸν κόσμον ἀπέχει.
 Εἰς τὸ σκαλί γιὰ νὰ πατήσης τοῦτο
 πρέπει μὲ τὸ δικαίωμά σου νᾶσαι
 πολίτης εἰς τῶν ἰδεῶν τὴν πόλι.
 Καὶ δύσκολο στὴν πόλι ἐκείνην εἶναι
 καὶ σπάνιο νὰ σὲ πολιτογραφήσουν —
 στὴν ἀγορὰ τῆς βρίσκεις νομοθέτας
 ποῦ δὲν γελᾷ κἀνένας τυχοδιώκτης.
 Ἐδῶ ποῦ ἔφθασες, λίγο δὲν εἶναι.
 Τόσο ποῦ ἔκαμες, μεγάλη δόξα».